

MSB 214

MORE SEED AND BREAD

KORTE BIJBELSE BOODSCHAPPEN VAN

THE WORD OF TRUTH MINISTRY

oprichter: Otis Q. Sellers -- directeur: David R. Hetteema

DE GEZALFDE EERSTELING

door Howard W. White

De term “gezalfde eersteling” heeft betrekking op een volgorde in de opstandingen die door bijna alle vertalers en commentatoren wordt genegeerd. Gods heilig kind, Jezus, was om de blijde boodschap te verkondigen gezalfd (Grieks: *chrío*) met de Heilige Geest en kracht en met de olie van blijdschap of vreugde (Lucas 4:18; Handelingen 4:27 en 10:38; Hebrëeën 1:9). Maar Jezus Christus was niet de enige van wie de Schrift spreekt als gezalfde. De NBG-vertaling van 1951 heeft: “Hij nu, die ons met u bevestigt in de Gezalfde en ons heeft gezalfd (*chrío*), is God, die ook zijn zegel op ons gedrukt en de Geest tot onderpand in onze harten gegeven heeft” (II Corinthe 1:21 en 22; Zie ook I Johannes 2:20, 27). Van Paulus en zijn medewerkers, tezamen met de gelovige Corinthiërs, wordt gezegd dat zij bevestigd, door God gezalfd en verzegeld zijn. Laten we nu eens kijken naar wat Paulus zegt in I Corinthe 15:20-24: “Maar nu, Christus is opgewekt uit de doden, als eersteling (*aparche*) van hen, die ontslapen zijn. Want, dewijl de dood er is door een mens, is ook de opstanding der doden door een mens. Want evenals in Adam allen sterven (stervend zijn), zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden (levend zijn). Maar ieder (ieder mens) in zijn eigen rangorde (*tagma*, volgorde): Christus als eersteling (gezalfde eersteling, Grieks *aparche christos*), vervolgens die van Christus zijn bij zijn komst (*parousia*); daarna het einde (*to telos*), wanneer Hij het koningschap aan God de Vader overdraagt, wanneer Hij alle heerschappij, alle macht en kracht onttroond zal hebben.”

Velen (inclusief de vertalers van de Statenvertaling) hebben zich afgevraagd waarom Christus niet de eersteling in vers 23 zou zijn, aangezien Hij ook de “eersteling van hen, die ontslapen zijn” wordt genoemd in vers 20. Er zijn zeer goede redenen waarom we dat hier *niet* zo moeten opvatten, ondanks de gangbare opvatting van het tegendeel. De reden daarvoor wordt in de volgende elf bewijzen gegeven:

1. Christus was al uit de doden opgewekt voordat Paulus I Corinthe schreef. Christus is inderdaad geworden (voltooide tijd) “de eersteling van hen, die ontslapen zijn.” Hij was “de eersteling der eerste vruchten” zoals in Exodus 23:19 (St.Vert.). Als je Christus als de gezalfde eersteling van vers 23 zou aanmerken, zou dat betekenen dat Hij nu nog niet zou zijn opgewekt uit de doden; dat Hij nog steeds deel zou moeten krijgen aan een toekomstige opstanding. “Zullen allen levend gemaakt worden” duidt op de toekomst, I Corinthe 15:22.
2. Het onderwerp van dit hoofdstuk is de opstanding van de gehele mensheid (I Corinthe 15:4,12-19,22). Maar dit kan alleen worden bereikt in Christus en omdat Christus is opgewekt.
3. Het gaat erom of de doden, de mensen die ontslapen zijn (in Christus), verloren zijn (I Corinthe 15:18), wat het geval zou zijn van de dood zonder uitzicht op een opstanding.
4. Door de stijlfiguur *ellips* zijn alle mensen hierin betrokken: “Want evenals in Adam allen (alle mensen) sterven, zo zullen ook in Christus allen (alle mensen) levend gemaakt worden.” Alle mensen, met uitzondering van Christus, zijn daarom betrokken bij een toekomstige opstanding, “een opstanding van rechtvaardigen en onrechtvaardigen” (Handelingen 24:15).
5. Alle mensen worden niet op een en hetzelfde moment uit de doden opgewekt. “Allen (alle mensen) zullen levend gemaakt worden: maar ieder (mens) in zijn eigen rangorde (tagma, rangorde, of volgorde):”
 - a. Eerste groep: “ gezalfde eersteling, vervolgens”
 - b. Tweede groep: “die van Christus in zijn aanwezigheid (parousia)”
 - c. Derde groep: “daarna het einde (to telos).”

(Het woord ‘daarna’ duidt op een opeenvolgende reeks in de volgorde of rangorde van deze toekomstige opstandingen.)

6. Alle opstandingen vinden plaats in de sfeer van het Koninkrijk van God, er zullen echter geen opstandingen plaatsvinden tijdens de Parousia, die 1000 jaar van de persoonlijke aanwezigheid van Christus op de aarde. “De overige doden werden niet weder levend, voordat de duizend jaren voleindigd waren” (Openbaring 20:5). Ze vinden daarom vóór

of ná de 1000 jaar plaats.

“Zalig en heilig is hij, die deel heeft aan de eerste opstanding: over hen heeft de tweede dood geen macht... “ (Openbaring 20:6).

7. Deze drie rangorden van opstanding kunnen worden voorgesteld als de eerstelingen van de oogst, de oogst zelf en de nalezing. De eerste twee rangorden maken deel uit van de eerste opstanding, de gelukkige. Deze vinden plaats in wat de Schriften noemen: “de opstanding”, “tijden van verademing”, “de wedergeboorte” en “de tijden van de wederoprichting aller dingen”. Die toekomstige tijd, die we de pre-parousia regering van God noemen, zal worden gekenmerkt door opstanding.
8. Bezorgdheid over de vraag of zij die zijn ontslapen, verloren zijn, wordt weggenomen door: “Doch wij willen u niet onkundig laten, broeders, wat betreft hen, die ontslapen, opdat gij niet bedroefd zijt, zoals de andere (mensen), die geen hoop hebben. Want indien wij geloven, dat Jezus gestorven en opgestaan is, zal God ook zó hen, die ontslapen zijn, door Jezus wederbrengen met Hem” (I Thessalonicenzen 4:13-14).
Waarom? Omdat ook zij “gezalfdde eersteling” zijn. “Gij echter hebt een zalving (chrisma) van de Heilige en gij weet dat allen” (I Johannes 2:20). “En wat u betreft, de zalving (chrisma), die gij van Hem ontvangen hebt, blijft op u, en gij hebt niet van node, dat iemand u lere; maar, gelijk zijn zalving (chrisma) u leert over alle dingen, en waarachtig is en geen leugen, blijft in Hem, gelijk zij u geleerd heeft” (I Johannes 2:27). Ontslapen zijn in Jezus Christus geeft dus de zekerheid van een gezalfde eerstelingopstanding.
9. Paulus was zich bewust van de volgorde van zijn eigen opstanding. Als gelovige was hij al verzekerd van een opstanding onder de rechtvaardigen. Maar hij wilde Christus en de kracht van Zijn opstanding kennen opdat hij “zou mogen komen tot de uit-opstanding [dat is die] uit de doden”. Hij zocht de “de prijs der roeping Gods, die van boven is, in Christus Jezus” (Filippenzen 3:10-14). Als gelovigen zouden we dezelfde instelling moeten hebben. Onze grootste beloning zou een eerdere opstanding zijn. Paulus is al bijna 2000 jaar dood, maar hij heeft ook zichzelf betrokken in de opmerking, “wij, levenden, die achterblijven tot de komst (parousia) des Heren” (I Thessalonicenzen 4:15,17). Om dit werkelijkheid te doen zijn, moet hij (Paulus) tot leven worden gewekt om onder hen te zijn die achterblijven tot de parousia. Hij zal onder degenen zijn die opstaan in de gezalfde eerstelingopstanding zoals velen van ons ook hopen te worden.
10. De veronderstelling dat de laatste bazuin van I Corinthe 15:52 dezelfde is als de bazuin van God die klinkt bij de Parousia in I Thessalonicenzen 4:16, of dat deze slechts eenmaal klinkt, is een pure gissing. Paulus onthulde het geheim (dat met deze opstandingen verband hield): “allen zullen wij niet ontslapen, maar allen zullen wij veranderd worden, in een ondeelbaar ogenblik, bij de laatste bazuin, want de bazuin zal klinken en de doden zullen onvergankelijk opgewekt worden en wij zullen veranderd worden. Want dit

vergankelijke moet onvergankelijkheid aandoen en dit sterfelijke moet onsterfelijkheid aandoen.” De bazuin bij de berg Sināi klonk lang en herhaaldelijk (Hebreeën 12:19; Exodus 19:13, 19), zoals ook hier gebeurt met de volgende bazuin. Ik denk niet dat de zevende engel van Openbaring 11:15 de laatste is die een bazuin laat klinken. Er zal namelijk ook nog een bazuin klinken bij de telosopstanding.

11. In II Thessalonicenzen 2:8 staat: “Dan zal de wetteloze zich openbaren; hem zal de Here Jezus doden door de adem zijnsmonds en machteloos maken door zijn verschijning (epiphaneia), als Hij komt (parousia)”. Het is een misvatting te veronderstellen dat aangezien epiphaneia hier samen met parousia voorkomt, er van slechts één gebeurtenis sprake kan zijn. Christus werd en zal op verschillende tijdstippen op verschillende manieren worden geopenbaard: om te beschijnen (epiphaino) zoals in Lucas 1:79; om redding te brengen (Titus 3:4); Zijn verschijning, dat is Zijn koningschap (II Timotheüs 4:1). Hij verscheen (phaneroo) in een andere gedaante (Marcus 16:12); in een opstandingslichaam (Marcus 16:14); aan Israël (Johannes 1:31); in Zijn heerlijkheid (Johannes 2:11); in Zijn werken (Johannes 3:21); in de werken Gods (Johannes 9:3); in Gods naam (Johannes 17:6); in het geheimenis van het evangelie (Romeinen 16:26); in de raadslagen der harten (I Corinthe 4:5); om de zonde weg te doen (Hebreeën 9:26). Dit woord heeft betrekking op vele gebeurtenissen.

Ten slotte zegt Titus 2:11-15 dat we moeten leven in de huidige eon “verwachtende de zalige hoop en de verschijning (epiphaneia) der heerlijkheid van onze grote God en Heiland, Christus Jezus (in Zijn zichtbare Koninkrijk)... Spreek hiervan, vermaan en weerleg met alle nadruk: niemand mag u verachten.” Wij leven in de verwachting van de opstanding in het pre-parousia Koninkrijk van God, tezamen met de geloofsgetuigen in Hebreeën 11 en die van Ezechiël 37, wanneer Israël opgewekt is en is teruggekeerd naar het land. Sommigen denken echter dat er slechts twee opstandingen zijn op grond van Openbaring 20:4,5 waarin over één bij Zijn komst (de Parousia, ook wel “de opstanding der rechtvaardigen” genoemd) en weer één bij de Grote Witte Troon wordt gesproken. Maar voordat de gebeurtenissen van de “Dag des Heren” plaatsvinden, zal er de tijd van de epiphaneia van Jezus Christus zijn, dat de “Dag van Christus”, zijn Koninkrijk hier op aarde, aankondigt. Dat is de vervulling van Gods belofte aan Abraham dat in zijn nageslacht “alle volken der aarde gezegend worden” (Genesis 22:18). Dat God die dag snel moge laten aanbreken.